

ת"פ 59850/01/16 - מדינת ישראל נגד פרוטקטאפיל ישראל בע"מ, אופיר חנון

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו
ת"פ 59850-01-16 מדינת ישראל נ' פרוטקטאפיל
ישראל בע"מ ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט אורן שגב
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד אסף תומר

המאשימה

נגד

1. פרוטקטאפיל ישראל בע"מ
2. אופיר חנון
ע"י ב"כ עוה"ד יוסף סידוף

הנאשמים

גזר דין

- בשיבת ההקראה שהתקיימה בפניי ביום 18.07.17, הורשעו הנאשמים 1 ו-2 על פי הודאתם בעבירות שיוחסו להם בשני האישומים המופיעים בכתב האישום: הנאשמת 1 - אי תשלום שכר עד ליום הקובע, עבירה על סעיף 25ב(1) לחוק הגנת השכר, תשי"א-1958; והנאשם 2 - אחריות נושא משרה, עבירה על סעיפים 25ב(1) ו-26 לחוק הגנת השכר, תשי"ח-1958 (להלן - **החוק**).
- כל אחד מהצדדים טען לעונש. בא כוח המאשימה טען, כי הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בעובדות כתב האישום, בכך שביצעו שלוש עבירות של אי תשלום שכר עד ליום הקובע, ועבירה נוספת של אי מסירת תלוש שכר והכל ביחס לעובדת תמר, שפרטיה בכתב האישום. ב"כ המאשימה הוסיף כי תכלית חוקי המגן להבטיח קיום מינימלי לעובד ועבירות על אותם חוקים שמבטיחים את זכויות העובד, הינן עבירות כלכליות, המבוצעות לרוב ממניעים של בצע כסף ולכן, בהתאם להלכה, רק ענישה כספית משמעותית היא הענישה המתאימה לעבירות מסוג זה.
- בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, הוסיף וטען, העונש הראוי לשני הנאשמים, בהינתן שמדובר בעבירות כלכליות, הינו עונשים כספיים משמעותיים שיהפכו את העבירות ללא כדאיות מבחינה כלכלית ויצרו הרתאה והפנה דב"ע 3-237/97 שמואלי נ' מדינת ישראל וכן לע"ע 248/07 מדינת ישראל נ' עדרבי. עוד הוסיף, כי הנאשמים לא שיתפו פעולה עם החקירה, לא התייצבו לחקירות אליהם זומנו, ונמנעו מלמסור גרסה ביחס למיוחס להם.
- כל מה שקשור לריבוי עבירות, הפנה לע"פ 57160-01-14 מדינת ישראל נ' חדוות הורים, ולפרשת שמש חי בע"פ 32385-05-14 וכדגומא ליישום ההלכות הנ"ל לת"פ אזורי חיפה 56203-05-14 מדינת ישראל נ'

מרכז הורים נהריה.

5. ביחס לעבירה של אי תשלום שכר עד ליום הקובע, טען, כי הנזק שנגרם לעובדת בא לידי ביטוי בכך ששכרה הולך במשך שלושה חודשים וכי מדובר בשלוש עבירות, ספטמבר עד וכולל נובמבר לשנת 2011.
6. הקנס המקסימלי הקבוע בדין לנאשמת 1 עומד על 75,600 ₪ לעבירה, וביחס לשלוש עבירות מדובר בקנס מקסימלי בסך של 226,800 ₪. והעונש לנאשם 2 קבוע בדין כמחצית מעונשה של הנאשמת 1, דהיינו קנס מקסימלי של 113,400 ₪.
7. ב"כ המשימה הפנה לתיק פלילי 63228-10-15, שם נקבע כי מתחם הענישה הראוי לעבירה זו נע בין 20% ל-50%. כמו כן, הפנה לת"פ 11846-03-15 פרשת גנים, שם גזר בית הדין קנס בסך 15,600 ₪ על תאגיד שהיה מצוי בהליכי פירוק, ובנוסף השית על נושא המשרה בתאגיד שם קנס כספי שיתווסף לסך כולל של 40,000 ₪, שהוטל עליו (גם על עבירות נוספות).
8. ביחס לעבירה של אי מסירת תלושי שכר, טען, הנאשמים לא מסרו לעובדת תמר תלוש שכר לחודש נובמבר 2011, וביצעו עבירה על חוק הגנת השכר. ביחס לעבירות על חוק הגנת השכר, נקבע כי הן עבירות חמורות במיוחד, ולמתן תלוש השכר לעובד חשיבות גדולה, שכן הוא מהווה כלי מרכזי למימוש זכויותיו, להכרת מרכיבי שכרו ואופן חישובם.
9. בכך, הטעים, מתגבש הקשר בין שני האישומים והפנה לע"ע 184/09 קרבצנקו נ' חברת השמירה, לת"פ 19202-01-11 מדינת ישראל נ' דדון השקעות ולת"פ 51356-11-11 מדינת ישראל נ' עצמון.
10. עוד הוסיף, כי אין המדובר בעבירות מנהליות, דבר המצביע על החשיבות היתרה שהמחוקק מייחס לאכיפת החוק.
11. מבחינת מתחם הענישה, טען כי העונש המקסימלי הקבוע בדין ביחס לנאשמת 1, עומד על סך של 14,600 ₪ וביחס לנאשם 2 על סך של 7,300 ₪ והפנה לת.פ. 41064-10-13, שם קבע בית הדין מתחם ענישה לעבירה הספציפית הזו שנע בין 70% ל- 90% מהקנס המקסימלי נוכח הפגיעה בערך החברתי המוגן בעבירה הזו של יידוע עובד בדבר זכויותיו הכספיות העונש שנגזר במקרה זה הועמד על קנס בסך של 10,220 ₪.
12. לאור האמור לעיל, טען כי המדינה עותרת כי יוטלו על הנאשמים העונשים הבאים:
ביחס לנאשמת 1 - בגין העבירות של אי תשלום שכר עד ליום הקובע קנס בסך של 90,000 ₪ שמהווים 40% מהקנס המקסימלי וזאת בשים לב למתחמי הענישה שהוזכרו לעיל ובגין העבירה של אי מסירת תלושי שכר קנס, בסך של 10,000 ₪ שמהווים 70% מהקנס המקסימלי. בסה"כ ביחס לנאשמת 1, עתר לקנס בגובה 100,000 ₪ ולחייבה לחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירה על חוק הגנת השכר כאשר סכום ההתחייבות ייקבע על סך 75,300 ₪ למשך 3 שנים.
13. ביחס לנאשם 2, טען, כי בגין העבירה של אי תשלום שכר עד ליום הקובע, המדינה עותרת לעונש כספי של 12,000 ₪ המהווים 10% בלבד מהקנס המקסימלי וזאת תוך חריגה מהסף התחתון של מתחמי הענישה שנקבעו לעבירה זו וזאת מן הטעם שהמאשימה שקלה לקולא את הימצאותו

של נאשם 2 בהליך פשיטת רגל; בגין עבירה של אי מסירת תלוש שכר, ביקש כי יוטל על נאשם 2 קנס כספי בסך 3,000 ₪, שמהווה 40% מהקנס המקסימלי, וגם במקרה זה, בחריגה משמעותית ממתחם הענישה, ובשים לב לכך שהמאשימה שקלה לקולא את עובדת היותו של הנאשם 2 בהליך פש"ר.

14. הקנס הכולל אפוא לו עתרה המאשימה ביחס לנאשם 2 עומד הועמד על 15,000 ₪ ובנוסף ביקש בא כוחה הנאשם 2 יחתום על התחייבות להימנע מעבירה בה הורשע כאשר סכום ההתחייבות יועמד על 37,650 ₪ למשך 3 שנים.

15. ב"כ הנאשמים הקדים וטען כי נקודת המוצא של ב"כ המאשימה בטיעונו לעונש היתה שעסקינן בעבירות שיצרו יתרון כלכלי לנאשמים ולכן יש להחמיר עמם אלא שבסיטואציה הזו העבירות נבעו ממצב כלכלי ולא הביאו לתועלת כלכלית. דהיינו, באותם 3 חודשים שבמהלכם משכורתה של אותה עובדת שולמה באיחור, החברה וגם הנאשמת 1 וגם הנאשם 2 חוו קריסה כלכלית קשה, שבעטיה בסופו של יום, הנאשמת 1 חדלה מפעילות והנאשם 2 לימים הפך להיות פושט רגל. לא היתה מטרה להחמיר או לקפח את אותה עובדת ומשכורתה שולמו תוך מאמץ ניכר.

16. לאור האמור לעיל, הטעים, קיימות נסיבות מקלות, שכן העובדת שאיחרו בתשלום משכורתה, היתה העובדת היחידה בנאשמת 1. הנאשם 2 היה בזמנים הרלוונטיים קבלן קטן לעבודות בניה ושיפוץ שנכווה מלקוחות שלא שילמו לו, ומצא את עצמו בקריסה טוטלית של עסקיו, והפך להיות פושט רגל. הנאשם 2 אינו מעסיק עוד עובדים והפך להיות שכיר בלית ברירה.

17. עוד הדגיש, כי העובדת לא קופחה ושכרה שולם, הגם שבאיחור. הנאשם 2 נמצא היום במסגרת הליך פש"ר ומשלם 300 ₪ לחודש, דבר המעיד על יכולותיו הכלכליות הדלות ולאור כל זאת, ביקש כי בית הדין יתחשב בו ולא ישית עליו קנס כבד.

דין והכרעה

18. העבירות בהן הורשעו הנאשמים הן על חוק הגנת השכר, שהנו אחד מחוקי המגן במשפט העבודה. מכאן, שלא ניתן להקל ראש בעבירה על הוראותיו, והענישה הכבדה שהמחוקק ראה לנכון לקבוע לצד העבירה על הוראות החוק, מטיבה לבטא זאת, כמו גם העובדה שלא מדובר בעבירה מנהלית. אין צורך להכביר מילים על חשיבותו של עובד במועד וגם לא על חשיבות מתן תלוש שכר מידי חודש, שישקף לעובד לא רק את התמורה לה הוא זכאי אלא גם את צבר זכויותיו השונות, המוצאות את ביטוין הרישומי בתלוש (ע"ע (ארצי) 184/09 פיודור קרבצ'נקו נ' חברת השמירה בע"מ (18.12.2011))

19. בדב"ע 3-237/97 עזרא שמואלי ואח' נ' מדינת ישראל נ' רשות השידור (28.8.01), נפסק כי:

"חוקי המגן קובעים זכויות סוציאליות מינימליות לעובדים. החברה האנושית סבורה שזכויות מינימליות אלו הן כוח חיוני לעובדים שאין לאפשר לוותר עליו. יש להגן על העובדים. זהו הנימוק העיקרי לקוגנטיות של חוקי המגן. נימוק נוסף הוא המודעות של משפט העבודה לעמדת המיקוח החלשה של העובד. גישה זו מצאה לה ביסוס במשך כמה עשרות השנים לקיומו של משפט העבודה בישראל. בית הדין לא סטה מגישה זו במשך תקופה ממושכת וטוב שכך. יש חשיבות לכך שהמערכת המשפטית עמדה על נוקשות זו בתחילת דרכו של משפט

העבודה. היה חשוב לבסס עקרונות אלו. כיום ההלכה מבוססת. ההגנה המוחלטת על זכויותיו המינימליות של העובד היא עובדה קיימת".

20. ובע"ע (ארצי) 248/07 **מדינת ישראל, נציבות שרות המדינה נ' תמי עדרבי,** (25.11.07), שם נפסק, כי:

"זכויות מכח חקיקת המגן הינן בבחינת יסוד מכונן ביחסי עבודה, ויש להקפיד בשמירתן ובהרחבת תחולתן על כלל ציבור העובדים".

21. לאור האמור לעיל, סבורני כי מתחמי הענישה שנתבקשו ע"י המאשימה בתיק זה, סבירים, ראויים ועולים בקנה אחד עם מתחמי ענישה שנקבעו בתיקים אחרים, בהם נדונה עבירה על החוק (ר' ת"פ 30587-04-14 **מדינת ישראל נ' ש.ש.ח. אירועים בע"מ** (1.11.15), בת"פ (ב"ש) 7957-08-11 **מדינת ישראל נ' איל גרשון קדמון** (21.06.2015) ובת"פ (י-ם) 35406-10-12 **מדינת ישראל נ' סימפרק בע"מ** (25.02.2016), ת"פ (ת"א) 51356-11-11 **מדינת ישראל נ' עצמון אבטחה - משמרות החופים בע"מ** (6.6.15), ת"פ (י-ם) 23003-08-11 **מדינת ישראל נ' יוסף חי נסים** (26.11.14) ושם (חי') 33081-06-12 **מדינת ישראל נ' מ.נ. כיד המלך בע"מ ואח'** (15.03.2016), ת"פ (ת"א) 11423-06-13 **מדינת ישראל נ' משה סידו**).

22. לאור האמור לעיל, סבורני, כי ביחס לנאשמת 1, מתחם הענישה הראוי הוא כפי שהציעה המאשימה, וכפי שעולה מגזרי דין בתיקים דומים, היינו, בין 20% ל- 50% ביחס לעבירה של אי תשלום שכר עבודה ואילו ביחס לאי מסירת תלוש שכר, בין 70% ל- 90%. ביחס לנאשם 2, סבורני כי המתחם הראוי הוא בין 30% ל- 50%.

23. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, סבורני כי אכן ניתן לראות בנסיבותיו האישיות של הנאשם 2 כנסיבות לקולא, ואכן המאשימה לקחה זאת בחשבון ולא מצאתי טעם לחרוג מהעונשים הספציפיים שהציעה בתוך מתחמי הענישה בכל אחד מהאישומים וביחס לכל אחד מהנאשמים.

24. נסיבה נוספת לקולא היא הטענה, שלא נסתרה, כי זכויותיה של העובדת שולמו לבסוף, הגם שבאחור ושיקול נוסף, נוגע, כמקובל, לעובדה שהנאשמים הודו בישיבת ההקראה בעובדות כתב האישום המיוחסות להם, ובכך חסכו זמן שיפוטי ניכר, כמו גם מזמנה של המאשימה, שלא נדרשה לנהל הליך הוכחות.

25. לבסוף, בבואי לשקול את גובה הקנסות שנתבקשו, החלטתי להיעתר לבקשת המאשימה ולחייב את כל אחד משני הנאשמים לחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירה דומה למשך התקופה המקסימלית שנתבקשה - 3 שנים. כידוע, העיצום הכספי הנו רק רכיב עונשי אחד המצטרף לרכיב עונשי אחר והוא הטלת התחייבות על הנאשם להימנע מביצוע עבירה. התחייבות זו מהווה כשלעצמה עונש של קנס מותנה, הגם שמדובר בעונש הקל שבעונשים הקבועים בחוק העונשין (ראו דברי כב' הנשיא (בדימ') א. גרוניס בדנ"פ 8062/12 **מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ**, (2.4.2015) עמ' 9-10, פסקה 12.

26. לאור האמור לעיל, ומשבאתי לכלל מסקנה, כי המאשימה לקחה בחשבון את נסיבותיהם האישיות של הנאשמים לעניין גובה הקנסות, ומשהחלטתי להטיל עליהם לחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירה, ראיתי לאמץ את הקנסות שביקשה להשית עליהם.

27. הואיל ולא נטען דבר כנגד השתת קנס במכפלת מספר העבירות, ולאור ההלכה שנפסקה בע"פ

57160-01-14 מדינת ישראל נ' חדוות הורים בע"מ (8.11.14), לא ראיתי מקום להרחיב בעניין זה בגזר הדין. אציין כי גם מן הטעם הזה, סבורני כי מתחם הענישה שהוצע ע"י המאשימה הוא ראוי ונכון בנסיבות העניין, בשים לב לריבוי העבירות.

28. לא נעלמו מעיני טענות הנאשם 2 על אודות מצבו הכלכלי והעובדה שכיום הוא נמצא בהליך פש"ר. כאמור לעיל, סבורני כי בהקשר זה המאשימה הלכה לקראתו כברת דרך ראויה באופן שהסכימה כי יושת עליו קנס החורג לקולא ממתחם הענישה המקובל, ולא מצאתי לנכון להפחית מסכומים אלה, שהולמים את חומרת העבירה.

אחרית דבר

29. לאור כל האמור לעיל, אני משית על הנאשמים את הקנסות הבאים:

הנאשמת 1 - בגין האישום הראשון - 3 יחידות עבירה של אי תשלום שכר עד ליום הקובע - 90,000 ₪; בגין האישום השני - עבירה של אי מסירת תלוש שכר עבור חודש נובמבר 2011 - 10,000 ₪. הנאשמת 1 תשלם את הקנס הכולל בסך 100,000 ₪ עד ולא יאוחר מיום 01.04.18.

הנאשם 2 - בגין האישום הראשון - עבירה של אחריות נושא משרה - 12,000 ₪; בגין האישום השני - עבירה של אחריות נושא משרה - 3,000 ₪. הנאשם 1 ישלם את הקנס הכולל בסך 15,000 ₪ ב-30 תשלומים בסך 500 ₪ כל אחד. מועד תשלומי של התשלום הראשון - 01.04.18 ויתר 29 התשלומים ב-1 לכל חודש קלנדרי רצוף ועוקב. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד מלוא יתרת הקנס הבלתי נפרעת לפירעון מיד.

30. בנוסף, הנאשמת 1, באמצעות הנאשם 1, וכן הנאשם 1 בעצמו יחתמו, כל אחד, על התחייבות למשך 3 שנים מהיום להימנע מביצוע העבירות בהן הורשעו. גובה ההתחייבות ביחס לנאשמת 1 - 75,300 ₪ וביחס לנאשם 2 - 37,650 ₪.

31. שתי ההתחייבויות תוגשנה לתיק ביה"ד כשהן חתומות בתוך 21 יום מהיום. בהיעדר חתימה, אשקול את ביטול ההסדר.

32. כי

ניתן היום, כ"ו שבט תשע"ח, 11 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.